

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 26.03.2012

Saksnr: 11-143039MED-OTIR/03

Rettens leder:
Tingrettsdommer Per Fleisje

Meddommere:
Bjørn Jarle Tynes
Merete Olly Nordanger

Den offentlige påtalemyndighet

Statsadvokat Geir Evanger,
Statsadvokat Marit Bakkevig

mot

Najmuddin Faraj Ahmad

Advokat Brynjar Nielsen Meling,
Advokat Arvid Sjødin

DOM

Najmuddin Faraj Ahmad, kjent under navnet Krekar, er født 07.07.1956 og bor på skjernet adresse.

Ved tiltalebeslutning utferdiget av Det nasjonale statsadvokatembetet 11. juli 2011 er han satt under tiltale ved Oslo tingrett for overtredelse av

I Straffeloven § 147 a annet ledd, jf. første ledd litra b og c jf. § 233

for å ha truet med å begå drap med det forsett å skape alvorlig frykt i en befolkning eller urettmessig å tvinge offentlige myndigheter til å gjøre eller unnlate noe av vesentlig betydning for landet. Trusselen ble fremsatt under slike omstendigheter at den var egnet til å fremkalle alvorlig frykt.

Grunnlag:

Etter endelig vedtak om utvisning fra Norge av hensyn til rikets sikkerhet, stadfestet ved Høyesteretts dom 8. november 2007, og som mulla og grunnlegger av den ekstreme islamistiske organisasjonen Ansar al-Islam, uttalte han - hvilket var skikket til å fremkalle alvorlig frykt - torsdag 10. juni 2010 i Oslo i møte med representanter fra internasjonal presse blant annet følgende om hvilke konsekvenser det vil få om han sendes ut av Norge: *'Den sender meg til et annet land til trygghet, da er det ikke noe, da kommer det ikke til å bli noen konsekvenser av det. Den sender meg til giljotine (galgen) og døden, da betaler de prisen. Det er helt sikkert at de betaler prisen'*

'Prisen er avhengig av som kommer ut av, det er min død så kommer det til å dø her mennesker, de kommer til å betale med deres liv som pris for dette blodet'

'Erna Solberg sier, kast ut Mulla Krekar til døden, hun skal betale prisen for det. Hun skal betale prisen for det av eget ånd (liv). Hvem som tar livet hennes, vet jeg ikke, Al-Qaida, Ansar Al-Islam, mine slektninger, barna mine, jeg vet ikke. Jeg vet ikke hvem. Men hun skal betale prisen sin'

'Jeg er med all sikkerhet og jeg sier det mens jeg er i min fulle fem og foran kameraet. Jeg sier, mens jeg er ved min fulle mentale helse, hvis jeg dør, så kommer det til å være begynnelsen på saken.'

Uttalelsene ble fremsatt for å tvinge norske myndigheter til å avstå fra å effektuere utvisningsvedtaket av ham, og/eller for å skape alvorlig frykt i det norske samfunnet.

II Straffeloven § 140 første ledd

for offentlig å ha oppfordret eller tilskyndet til iverksettelse av en straffbar handling eller forherliget en sådan.

Grunnlag:

a)

Etter endelig vedtak om utvisning fra Norge av hensyn til rikets sikkerhet, stadfestet ved Høyesteretts dom 8. november 2007, og som mulla og grunnlegger av den ekstreme islamistiske organisasjonen Ansar al-Islam, fremgikk bl.a følgende i intervju han hadde med

journalister fra NBC i programmet 'The Wanted', sendt av norsk TV2 23. juli 2009: På direkte spørsmål fra en journalist om han tok avstand fra terrorangrepet 11. september 2001 i USA: *'Jeg sier at USAs folk trenger denne reaksjonen'*. På oppfølgingsspørsmålet om han sier at USA trengte en lærepeng svarte han: *'Ja selvsagt. Og det skjer fortsatt.'* På spørsmål om selvmordsbombere er greit, svarte han: *'Selvsagt er det greit'* og han tilføyde like etterpå: *'selv å forgifte de vannbrønnene som de amerikanske soldatene i Irak drikker fra, er halal for meg, på samme måte som de gjør'.*

Uttalelsene i programmet var samlet sett en oppfordring om å fortsette med selvmordsaksjoner bl.a. i Irak og mot amerikanske interesser og personell.

b)

Etter endelig vedtak om utvisning fra Norge av hensyn til rikets sikkerhet, stadfestet ved Høyesteretts dom 8. november 2007, og som mulla og grunnlegger av den ekstreme organisasjonen Ansar al-Islam, på pressekonferansen nevnt under post I, fremsatte han om Osama bin Laden, som da var leder av al-Qaidas verdensomspennende terrorvirksomhet, blant annet følgende utsagn om denne virksomhet:

'Jeg skrøt av bin Laden som den han er' og omtalte han som 'En ærefull mann, troende, heltemodig, vågal, muslim, vellykket med seg selv' og senere 'Mens han her er vår mann, bin Laden, modigere enn han andre, mer ærefull og rene'.

Han uttalte videre bl.a. følgende om selvmordsbombing i Irak: *'Ja. men jeg har tilhengere, etterfølgere og folk som hører på hva jeg sier. De sier til meg jeg drar og spreng meg selv i Irak, kan jeg dra er det tillatt? Og jeg sier ja dra, spreng med amerikanerne. Og han drar.'*

I tillegg fremgikk:

På spørsmål om han fremdeles støtter selvmordsoperasjoner mot amerikanerne i Irak, selv om de er på vei ut av Irak svarte han: *'Klart, helt til den siste soldaten fra dem er ute av landet'*. På spørsmål om han selv har fått telefon fra folk som vil begå selvmord for å drepe amerikanerne og hva de sa svarte han: *'Klart' og 'Han sa til meg, han sa er det tillatt at jeg drar å spreng meg selv i amerikanerne, jeg sa ja, det er tillatt i sharia og i religion, og at det er mann og at det er noe bra du gjør. Han dro og drepte seg selv blant amerikanerne i Mosu'.*

'Jeg sier på internett, jeg sier det, hver natt sier jeg dette på kurdisk og på arabisk, ja det er tillatt å kjempe mot dem det er tillatt å drepe dem, hvis du ikke finner noe, så ta skoen din og slå amerikanerne med den.'

Uttalelsene på pressekonferansen forherliget selvmordsaksjoner og var en oppfordring til å fortsette med slike bl.a. i Irak og mot amerikanske interesser og personell.

III Straffeloven § 99 første ledd

for ved trusler å ha søkt å hindre Statsrådet eller dets medlemmer eller Stortinget eller noen av dets medlemmer i sin virksomhet.

Grunnlag:

Etter endelig vedtak om utvisning fra Norge av hensyn til rikets sikkerhet, stadfestet ved Høyesteretts dom 8. november 2007, og som mulla og grunnlegger av den ekstreme islamistiske organisasjonen Ansar al-Islam, på pressekonferansen nevnt under post I, forsøkte han å få regjeringen eller noen av dets medlemmer eller Stortinget eller noen av dets medlemmer til å avstå fra å effektivere utvisningsvedtaket av ham, ved å fremsette truende

uttalelser som nærmere er beskrevet under post I.

IV Straffeloven § 227 første og annet punktum

for under særdeles skjerpene omstendigheter, i ord å ha truet med å begå en handling som kan medføre straff i mer enn seks måneder under slike omstendigheter at trusselen er skikket til å fremkalle alvorlig frykt.

Grunnlag:

a)

I august 2008 på bopel i Oslo uttalte han på et nettsted (www.paltalk.no) at [redacted] ikke kunne fortsette å leve, og videre 'Det er enten du som går før oss, ellers blir det vi som går før deg' e.l. Uttalelsene var egnet til å fremkalle alvorlig frykt, bl.a. hos [redacted]

b)

I tidsrommet 23. til 26. april 2010 i Oslo og/eller Lier uttalte han bl.a. på et nettsted (www.paltalk.no) at [redacted] måtte drepes eller lignende, hvilket var egnet til å fremkalle alvorlig frykt, bl.a. hos [redacted]

c)

I slutten av april 2010 i Oslo og/eller Lillestrøm uttalte han på telefon til [redacted] 'Du skal dø' og på nettsteder (www.paltalk.no og www.durben.org) at [redacted] måtte drepes, og at han skulle sørge for at alle rettroende muslimer skulle se bilde av ham slik at de kunne drepe ham eller lignende, hvilket var egnet til å fremkalle alvorlig frykt, bl.a. hos [redacted]

d) subsidiær i forhold til post I

Til tid og på sted som beskrevet i post I, uttalte han seg som der nærmere beskrevet, hvilket var egnet til å fremkalle alvorlig frykt, bl.a. hos Erna Solberg.

Ved tilleggstiltalebeslutning av 07.12.2011 er han satt under tiltalte for overtredelse av:

Straffeloven § 227 første og annet punktum

for under særdeles skjerpene omstendigheter, i ord å ha truet med å begå en handling som kan medføre straff i mer enn seks måneder under slike omstendigheter at trusselen er skikket til å fremkalle alvorlig frykt.

Grunnlag:

Onsdag 13. juli 2011, på bopel i Oslo, etter at tiltalebeslutning av 11. juli 2011 var blitt forkynt for ham, holdt han en forelesning på et nettsted (www.paltalk.no) og som svar på spørsmål fra en tilhører uttalte han blant annet "Jeg har i hvert fall sagt dette tidligere også; alt han har sagt eller gjort som er i strid med islams sharialov, har – i henhold til islams sharialov, i følge alle de fire trosretningene i islam – gjort ham til en kafr .. en frafallen. Og det er altså halal å drepe ham, ifølge alle de fire trosretningene" og videre "Vi sier En som tillater seg å krenke Koranen er - ifølge alle trosretningene i islam og til og med ifølge sjiiia-retningen - en gudsfornekter. Og det er altså muslimenes plikt å drepe ham, uansett hvor han måtte befinne seg. Det spiller ingen rolle om han befinner seg i dar-al-islam eller i dar-al-kufr. Og det er jaiiz å likvidere ham ved at en oppsøker ham og dolker ham i midjen eller skyter ham med et skudd på hodet." Uttalelsene gjaldt [redacted] og var egnet til å fremkalle alvorlig frykt hos [redacted]

Hovedforhandling ble holdt 15-28.02.2012. Tiltalte møtte og erkjente seg ikke skyldig etter tiltalebeslutningen.

Retten mottok forklaring fra 6 vitner, og det ble foretatt slik dokumentasjon som framgår av rettsboken.

Aktor la ned påstand om at tiltalte dømmes i samsvar med tiltalebeslutningen og tilleggstiltalebeslutningen, til fengsel i 5 år. Videre la aktor ned påstand om at det inndras en PC,

Bistandsadvokatene nedla påstand om at tiltalte dømmes til å betale oppreisningserstatning med kr 250.000 til hver av [REDACTED]

Forsvarer la ned påstand om at tiltalte frifinnes, subsidiært at han anses på mildeste måte.

Post IV a, b og c.

Denne delen av tiltalen har sin bakgrunn i Krekars utsagn om tre kurdere på nettstedet Paltalk.com. Krekar ga der uttrykk for at de kunne drepes fordi de hadde krenket Koranen. To av dem (post IV b og c) hadde brent deler av Koranen, og den tredje (post IV a) hadde brukt et krenkende bilde på omslaget av en bok om Koranen.

[REDACTED], hadde brent 6 sider av Koranen som inneholder verset Anfal. [REDACTED] tok et bilde av de brennende sidene, og la det ut på internett. Brenningen skjedde som en politisk protest mot det irakske Baaht-regimets undertrykkelse av det kurdiske folket. I 1988 drepte Baaht-regimet 5.000 kurdere i et angrep med kjemiske våpen mot byen Halabja [REDACTED] fra Halabja, og store deler av familien hans ble drept i angrepet som ble kalt Al Anfal, etter verset i Koranen.

[REDACTED] brenning, og ville støtte ham og saken hans. Også han brant derfor Anfal-verset. Han ville også protestere mot kvinneundertrykkelse og brant derfor ytterligere et par vers som han mente ble misbrukt til å rettferdiggjøre undertrykkelse. Brenningen ble filmet og via en bekjent lagt ut på internett.

Den tredje kurderen [REDACTED], som nå heter [REDACTED] de i 2005 utgitt en bok som blant annet inneholdt en akademisk analyse av Koranens omtale av

kvinner og sex, med henvisning til en rekke kilder. Islamistenes reaksjoner mot boken førte til at [redacted] forlot Irak, og han fikk asyl i Norge i 2007. Boken har et omslag med bilde av en minaret. Krekar mente bildet minnet om et mannlig kjønnsorgan, og at bildet var valgt for å krenke Koranen.

For at Krekar skal kunne domfelles etter straffeloven § 227 må utsagnene om drap være trusler, og de må være skikket til å "fremkalde alvorlig Frygt".

Krekar erkjenner å ha sagt at [redacted] kan drepes, men bestrider at dette er trusler. Han har bare forklart hvilke følger krenkingen deres av Koranen vil få etter islamsk lov (Sharia).

Nærmere om post IV b og c:

Etter det retten forstår er ikke brenning av Koranen direkte nevnt i Sharia. Dødsstraffen utledes ved å anse brennerne som frafalne muslimer, og frafalne kan straffes med døden. Retten legger til grunn at Krekar finner støtte for sin tolking i Sharia, og at det er flere som tolker loven slik.

Etter rettens vurdering har Krekar i utgangspunktet rett til å gi uttrykk for en slik tolking av Sharia, selv om han gjør seg til talsmann for et syn som neppe har bred oppslutning hos muslimer. En vanligere tolking er trolig at de som brenner Koranen først får sin straff i det hinsidige. Mange vil også legge vekt på at brenningen var en politisk protest, og ikke ment som en krenking av Koranen. Og noen vil nok også legge vekt på at brenningen var begrenset til noen få sider.

Spørsmålet er om Krekar har formulert seg slik at utsagnene hans er en trussel og ikke bare opplysninger om innholdet i Sharia. I det følgende er en del lydfiler av Krekars utsagn på Paltalk gjengitt i norsk oversettelse. (a1-a21)

Kort etter at [redacted] brant Anfalverset uttalte Krekar:

"Det at [redacted] har funnet på noe sånt, betyr at han fra nå er en absolutt gudsfornekter og det innebærer [...] det er tillatt å drepe ham nå, i følge sharia-loven, uansett hvor han har gjort det. Så det å drepe [redacted] etter koranbrenningen er

en religiøs legitim ting og det er tillatt. Og straffen er det samme uavhengig av hvor det skal være. Det har ikke noen betydning om det gjøres i gudsfornekternes land, som Oslo eller i en khalifestat. Det å drepe han er gjeldende for begge to stedene. Og gjennomføring av drapet, gjenstår på hvem det er som kan ta seg av den jobben.” (a10).

Da også [redacted] i et par dager etter [redacted] brenning, brant Anfalverset for å støtte saken, uttalte Krekar at også [redacted] kunne drepes. [redacted] ringte da til Krekar for å forklare at han hadde brent tre vers fra Koranen som en politisk protest, og at det egentlig ikke hadde noe med Islam å gjøre. Krekar ga uttrykk for at motivet var irrelevant, og at det snart ville bli utstedt en fatwa mot ham. (a11) Allerede samme dag ga Krekar, på Paltalk, uttrykk for at [redacted] nå hadde tilstått brenning av flere vers fra Koranen i telefonsamtalen med ham, og at det utvilsomt fantes en dødsdom over [redacted] (a13).

Krekar konstaterte således at det forelå dødsdommer mot både [redacted] og [redacted] umiddelbart etter at de brant versene. Og han sprer budskapet om at det foreligger en dødsdom mot dem til sine sympatisører. Da han får spørsmål fra en tilhører om hvorvidt det er greit at de omtaler dødsstraffen på et åpent nettsted, svarer Krekar at omtalen skaper frykt hos [redacted] og [redacted]. Han forteller at [redacted] allerede skal ha rømt av frykt, etter å ha hørt om fatwaen. Han forteller videre at [redacted] som er bussjåfør: “kommer til å se på folk rundt når han går av bussen, at hvem som tar på hånda si, hvem som nærmer seg ham, av fryktgrunner. Sånn at han finner seg en dekning til han varsler politiet. Sånn blir det.” Han uttaler også at de to ”kommer til en situasjon hvor de skvetter når de ser tsjetsjenere, pakistanere, tyrkere”. (a15)

Krekar gjør således et poeng av at dødsstraffene bør omtales på et åpent nettsted for å skape frykt hos [redacted] og [redacted]. Krekar kan ikke da høres med at han bare informerer om innholdet i Sharia. Som retten vil komme tilbake til nedenfor, kommer Krekar også med flere utsagn som viser at han er opptatt av å påvirke og fremskynde begivenhetenes gang, frem mot en avstraffelse av de to. Også disse utsagnene kommer Krekar med på et åpent nettsted, og vel vitende om at det han sier, vil komme til [redacted] og [redacted] kunnskap. Etter rettens vurdering er det ikke tvilsomt at disse utsagnene samlet utgjør trusler i lovens forstand.

Det er vanligvis ikke grunn til å ta trusler om drap alvorlig – det er langt fra ord til handling. Spørsmålet er om det er omstendigheter rundt Krekar's trusler som gjør dem skikket til å skape “alvorlig Frygt”. Krekar truer med at andre enn ham selv vil drepe [redacted] og [redacted]. Spørsmålet blir da om Krekar har skapt en situasjon som i seg selv gir grunn til alvorlig frykt for at noen av disse andre vil drepe [redacted] og [redacted]. Svaret må bero på hva Krekar formidler til sine sympatisører og hvilken påvirkningsevne han har.

Krekar oppfordrer tilhørerne sine til å spre budskapet slik at flest mulig får vite at [redacted] og [redacted] har brent Koranen, og at de kan drepes. Krekar gir informasjon om hvordan de kan spre budskapet til alle muslimske land. Han gir uttrykk for at det er spesielt bra at de har fått tak i en video av brenningen og ikke bare et stillbilde, fordi en video er mer overbevisende. (a7)

Krekar sier at de skal dele ut fargebilde av [redacted] til alle som bor i Lillestrøm og omliggende områder, og sende det til hver eneste moské. Og de vil gå fra skole til skole for å hisse opp 14-15 åringer mot [redacted]. De skal gjøre ham kjent hos blant annet pakistanere, tyrkere og afghanere. Krekar sier han ser frem til en anmeldelse fra [redacted] fordi den vil skape enda mer publisitet om hvem [redacted] er. Krekar gir uttrykk for at han vil spre nyheten om brenningen for å “sette den på dagsorden i hele verden”. (a7)

I retten fortalte Krekar at han har utarbeidet en lengre skriftlig fatwa om dødsdommene over [redacted] og [redacted] og at han har sendt fatwaen til 500 muslimske læresteder over hele verden.

Etter rettens vurdering er det klart at Krekar har søkt å skape en slik oppmerksomhet og opphisselse rundt koranbrenningen som i mange andre land har ført til drap, og han gjør det i offentlighet slik at de som er truet føler trusselen bygge seg opp.

Krekar gir også uttrykk for hvem han kan tenke seg at utfører drapet, og han identifiserer en fengslet, tungt kriminelt belastet og lojal albaner, som han har møtt. Krekar uttaler:

“Tenk hvordan en slik person kan reagere hvis vi gir ham en beskjed at en forbannet kurder har brent Koranen!” (a8)

Krekar fremhever også en “motsterk, bra rytter, modig, ordentlig bror” som har reist til de hellige krigerne et sted, men som kan tenkes å ville komme tilbake til Norge for å utføre drap. (a16).

Krekar forteller tilhørerne sine at drapsmannen ikke vil bli henrettet i Norge. Videre gir han uttrykk for at 10-15 år i norsk fengsel ikke er veldig byrdefullt, siden norske fengsler er opptatt av menneskerettigheter, og fordi lengden på et norsk fengselsår bare er åtte måneder. (a16)

Krekar foreslår også at de skal samle inn penger og gi et månedlig beløp til drapsmannen hvis han blir tatt og må sone i fengsel, og at de eventuelt kan investere beløpet for ham mens han sitter inne. (a7)

Krekar håner den beskyttelsen politiet kan gi [redacted] og [redacted]. Og sier om [redacted]

“Det komme til å utstedes Fatwa mot deg, sånn at du skal bli drept. Så kommer politiet til å gi deg beskyttelse, og en kirke som tar deg i mot.” (a12)

Ved en annen anledning uttaler han:

“Dessuten er denne mannen så dum. I dette landet, i Norge, tror han at Norge kan beskytte hans interesser eller beskytte ham. (a7)

Krekar forteller tilhørerne hvordan man gjennom internettsøk kan finne adresser og andre personopplysninger om dem man skal ta. (a8)

Krekar gir også uttrykk for at drapet bør skje slik at sporene ikke kan følges tilbake til dem som planla det, og sier at de:

“bør la hans blod forsvinne uten spor, slik at ikke engang norsk politi skal finne ut noe av det hvis han en dag blir drept slik at politiet blir forvirret og ikke får mulighet til å finne ut om han ble drept av somaliere eller tyrkere eller arabere, eller hvor og hvordan drapet på ham egentlig ble planlagt”. (a8)

Krekars mange utsagn på Paltalk gir inntrykk av at det er viktig for ham at [redacted] og [redacted] før, og han formidler en forventning om at det vil skje.

Spørsmålet er om Krekar har en slik autoritet og innflytelse på sine sympatisører at det er en reell fare for at noen vil innfri Krekars forventninger. Retten bygger sin vurdering om dette på følgende hovedelementer:

Krekar er en religiøs lærd, konservativ muslim. Han har studert Islam og Sharia, og har undervist på universitetsnivå. Han har i flere år virket som Imam i Oslo og i Iran. Krekar har også studert, og snakker, arabisk. Dette gir ham autoritet i det kurdiske miljøet, hvor det ikke er så mange som kan lese islams kilder på originalspråket. Krekar har skrevet en rekke bøker; mye om Sharia. Krekar har derfor en viss faglig tyngde når han uttaler seg om juridiske spørsmål.

Krekar er en kjent jihadist, og mener som andre jihadister at muslimenes fremste oppgave er å drive de vantro bort fra områdene deres gjennom væpnet kamp. Krekar skal ha erfaring som fjellsoldat.

Krekar er også kjent for å ha vært en av lederne av den politiske bevegelsen Islamic Movement of Kurdistan ("IMK"). Han ble i 1989 valgt inn i organisasjonens lovgivende forsamling, og senere i det øverste politbyrået. Fra 1992 var Krekar leder for IMKs militære avdeling, som hadde en hær på 25.000 soldater. Han etablerte også IMKs krigsskole. IMK var det tredje største politiske partiet i en nasjon på størrelse med den norske. Partiets målsetting var å innføre Sharia i Kurdistan. IMK fikk på 90-tallet fysisk kontroll over et mindre landområde hvor de skal ha innført Sharia som gjeldende rett. Det bodde ca 200.000 mennesker i området, fordelt på to byer og ca 100 landsbyer. IMK kjempet mot de sekulære kreftene i Nord Irak med både politiske og militære midler. Krekar forble en aktiv politiker i IMK også etter at han flyttet til Norge i 1991. I 1992 deltok han med IMK i regionens første demokratiske valg, og han var involvert i de etterfølgende regjeringsforhandlingene.

Da Krekar i 1991 flyttet til Norge, ble han IMKs mann i Europa. Krekar reiste mye i Europa for å samle inn penger til IMKs virksomhet i Irak, og opparbeidet seg et betydelig

kontaktnett. Da han i 2002 ble arrestert på vei hjem fra Iran, inneholdt adresseboken hans over 2000 navn.

Foruten å ha et omfattende kontaktnett blant europeiske jihadister, kan Krekar også påberope seg den autoriteten som følger av at han personlig har møtt de jihadistene som, på verdensbasis, er bevegelsens største ikoner. Ryet hans bygger på at han har møtt mange av dem, og det er sikkert at han i hvert fall har møtt en del av dem. Han har således møtt Osama Bin Laden. På internett finnes det også et bilde som skal vise Krekar sammen med Abdullah Azzan, som trolig er jihadistenes aller fremste åndelige inspirator. Azzan er grunnleggeren av Arab-Afghaner-bevegelsen som al-Qaida senere sprang ut av. Det er også en alminnelig oppfatning at Ansar al-Islam omkring 2002 ga opphold til Abu Musab Zarqavi; en svært beryktet terrorist, som Krekar senere skrev minneord om.

IMK ble etter hvert splittet, og Krekar ledet fraksjonen Islah. I 2001 slo Islah seg sammen med den ekstremt voldelige IMK-fraksjonen Jund al-Islam, og dannet Ansar al-Islam. Krekar var Ansar al-Islams første leder, men gikk trolig av allerede omkring årsskiftet 2002/2003, etter at han høsten 2002 ble arrestert og fengslet i Amsterdam. Ansar al-Islam er en organisasjon som med stor kraft og brutalitet har kjempet mot amerikanerne i Irak frem til dags dato. Organisasjonen har publisert videoer av flere selvmordaksjoner, veibomber, kidnappinger og halshogginger, enn noen annen jihadistorganisasjon, bortsett fra al-Qaida. Selv om Ansar al-Islam trolig bare utførte noen få aksjoner før Krekar gikk av som leder, vil mange jihadister assosiere Krekars navn med handlekraften til Ansar al-Islam.

Krekar er i det kurdiske miljøet kjent for å være en god taler. Han har evnen til å involvere tilhørerne følelsesmessig, og det hender at både Krekar og tilhørerne ender opp i gråt.

Selv om det kan være noe tvil om enkeltheter, er Krekar utvilsomt en religiøs leder, en profilert motstandsmann, en religiøs og juridisk lærd – samtidig som han har vært en ledende politiker i det kurdiske miljøet i Irak. Det gir ham autoritet.

I retten fremstår Krekar som en sterk, bevisst og karismatisk ledertype.

Etter rettens vurdering er det ikke tvilsomt at Krekars bakgrunn og evner gjør ham i stand til å utøve en betydelig innflytelse over sine tilhengere og sympatisører.

Krekar skal selv ha gitt uttrykk for at han har 30-40.000 sympatisører. Flere ganger i uken når han ut til noen hundre tilhørere gjennom sine foredrag på Paltalk. Dette er et nettsted hvor han leier rom, og hvor mange hundre deltakere kan høre hverandre samtidig. Krekar oppgir også å ha uteksaminert 92 studenter fra et fem måneder langt studieopplegg, som han nå har ytterligere 56 studenter på. Det sakkyndige vitnet, dr. philos Brynjulf Lia har undersøkt hvem Krekar når frem til, men tallene er svært usikre. Lia anslår konservativt at Krekar i hvert fall har noen titalls svært dedikerte tilhengere, og at disse er spredt over flere land. Etter Lias vurdering når Krekar frem til et langt større antall sympatisører.

Retten finner det bevist at Krekar har betydelig påvirkningskraft på i hvert fall noen hundre likesinnede sympatisører i jihadistmiljøet, og at disse etter norske forhold kan oppfattes som å ha ekstreme holdninger.

Etter rettens vurdering kan noen av Krekars dedikerte tilhengere eller sympatisører, eller personer som igjen påvirkes av disse, komme til å innfri Krekars forventning om drapsaksjoner.

Retten finner det derfor bevist at Krekars trusler er skikket til å fremkalle alvorlig frykt for livet til [redacted] og [redacted].

Nærmere om post IV a:

Krekar omtalte den tredje av kurderne, [redacted] på Paltalk den 25.08.2008, og sa:

“Om jeg nevner at et menneske skal drepes, må jeg nevne grunnene til det, at jeg mener det. Jeg må forklare hvorfor jeg mener at vedkommende skal drepes, på grunnlag av hvilken lov han skal drepes”.

Så følger et par setninger om en statsråd ved navn Sherko Bekas som fortjener å bli drept, før Krekar fortsetter:

“Men det er absolutt utenkelig for oss å la oss vise minste svikt i forhold til bestemmelsene i islam. [...] Vi fester våre tenner og negler og hender på strupen til den som våger å stå imot vår Islam og som våger å fornærme Islam og krenke oss. [...] Det er ingen rom for fornærmelser og krenkelser. Du står fritt til å mene hva du mener. [...] Men du kan ikke komme å si, Minaretene til deres moskeer [...] Han sier, Deres moskeer ligner på min penis og minaretene ligner på mine testikler, jeg tisser på deres Koran”.

Krekar avslutter omtalen av [REDACTED] slik:

“Vi vil ikke leve hvis du også er i livet. Vi kan umulig leve under samme tak, ikke heller i samme tid. Det er enten du som skal gå før oss, ellers det blir vi som går før deg.” (a18)

[REDACTED] forklarer at de siste setningene, i hans kultur, er en litterært uttrykt drapstrussel.

Under hovedforhandlingen bekreftet Krekar at [REDACTED] har krenket Koranen på en slik måte at han kan drepes. Etter at Krekar i 2008 ga uttrykk for at [REDACTED] måtte dø på grunn av bokomslaget, har han også lest [REDACTED] bok, og mener at også innholdet krenker Koranen. Krekar opplyste i retten at han i den skriftlige fatwaen han utarbeidet om [REDACTED] og [REDACTED] og sendte til 500 religiøse læresteder, også ga uttrykk for at [REDACTED] kunne drepes på grunn av den krenkende boken.

Fra Irak kjente [REDACTED] til Krekar som en karismatisk politiker, som også skal ha avsagt flere tungtveiende fatwaer. Av hensyn til sin egen sikkerhet ønsket ikke [REDACTED] å trekke oppmerksomhet til Krekars utsagn, og anmeldte ham derfor ikke da han fikk høre om truslene. Senere ble han oppmerksom på at lydfilen av Krekars utsagn var lagt ut på YouTube. Han forstod at Krekars utsagn var i ferd med å bli kjent, og ble redd. [REDACTED] isolerte seg helt fra omverdenen, og har skjult telefonnummer og adresse.

Krekars utsagn om [REDACTED] fremstår i formen som en trussel om drap. Og Krekars bakgrunn gir grunn til å oppfatte trusselen som reell. Ved å innta dødsdommen mot [REDACTED] den skriftlige fatwaen vedrørende koranbrenningen, vil oppmerksomheten omkring koranbrenningen også øke kraften i trusselsituasjonen overfor [REDACTED]. Retten finner det bevist

utover rimelig tvil at Krekars utsagn innebærer en trussel om drap på [redacted] og at trusselen er egnet til å skape alvorlig frykt for hans liv.

Felles for post IV a, b og c.

Etter rettens vurdering er truslene mot de tre fornærmede fremsatt under særdeles skjerpene omstendigheter ved at de offentlig er formidlet til mange, og på en måte som stimulerer en vid krets til å agere på grunnlag av trusselen. Faren kan ikkje da kontrolleres fullt ut av Krekar, og trusselen oppfattes derfor som særlig farlig av dem trusselen retter seg mot.

Etter rettens vurdering er brenning av vers fra Koranen en svært krenkende handling overfor muslimer. Imidlertid kan ikke slike handlinger på noen måte medføre at drap eller trusler om drap, blir straffrie handlinger i Norge. Enn mindre kan en bokutgivelse berettige drap eller drapstrusler, selv om bokens omslag eller innhold skulle være kontroversielt eller krenkende. Verken Krekar eller andre har reist sak for å få prøvd om [redacted] bok trækker over grensene for ytringsfriheten i Norge.

For å kunne dømmes etter § 227 må Krekar ha fremsatt truslene forsettlig. Etter rettens vurdering forstod Krekar at hans utsagn virket truende på de tre. Krekar sier det følger av Koranen at det de fornærmede har gjort, er farlig for dem. Det er ikke tvilsomt at Krekar forstod at han forsterket faren, ved å spre kunnskapen om handlingen deres som en nyhet. Han omtalte eksplisitt den frykten [redacted] og [redacted] ville føle når de møter fremmede fra ulike muslimske land. Krekar vet at han kan påvirke sine sympatisører, og han opptrer bevisst for å hisse opp stemningen over det [redacted] og [redacted] gjort. Han vet at dette oppfattes svært skremmende for dem som drapstrusselen retter seg mot. Når det gjelder [redacted] er det ikke tvilsomt at Krekar forstod at han skapte en truende situasjon for [redacted] da han offentlig sa at de ikke kunne leve i samme tid. Retten finner det bevist at Krekar opptrådte forsettlig.

Retten finner at både de objektive og subjektive vilkår er oppfylt for å domfelle Krekar for tre overtredelse av straffeloven § 227 første og annet punktum.

Tilleggstiltalen

Etter at tiltalen ble forkynt for Krekar i juli, kom han den 11.07.2011 med det utsagnet om [redacted] som er inntatt i tilleggstiltalen. Krekar sa blant annet at det er “halal å drepe ham” etter Sharia, og at det er “muslimenes plikt å drepe ham, uansett hvor han befinner seg”. Og drapet kunne skje ved “at en oppsøker ham og dolker ham i midjen eller skyter ham et skudd i hodet”. Retten finner det bevist at utsagnene fremstår som trusler og at de er egnet til å fremkalle alvorlig frykt når de kommer fra Krekar. Retten finner det videre bevist at Krekar var klar over at utsagnene utgjorde trusler.

Krekar skapte en vedvarende trussel ved sine første utsagn om drap på [redacted] i 2010, ved å gjøre det klart at drapsfaren truet fra andre enn ham selv. Etter rettens vurdering lever denne trusselen delevis sitt eget liv og utgjør et sammenhengende forhold frem til dags dato. Dette gjør trusselen særlig alvorlig, og retten kommer tilbake til det under straffutmålingen. Når retten legger til grunn at det foreligger en sammenhengende trusselsituasjon fra 2010 og til nå, kan ikke en gjentakelse av trusselen i juli 2011 anses for et nytt forhold, men snarere som en forsterkning av den vedvarende trusselsituasjonen. Etter rettens vurdering skal derfor Krekar frifinnes for tilleggstiltalen.

Post II.

Post II gjelder uttalelser Krekar kom med om selvmordsbombere i TV-programmet “The Wanted” og i det pressemøtet som er nærmere omtalt i post I nedenfor. Uttalelsene kan forstås som oppfordring til, og forherligelse av selvmordsaksjoner i Irak

For å domfelles etter straffeloven § 140 må Krekar forsettlig ha tilskyndet eller forherliget slike selvmordsaksjoner.

Etter rettens vurdering har Krekar sterke personlige grunner for å nære hat mot amerikanerne i Irak. Da amerikanerne invaderte Irak, sa de at de gjorde det fordi Saddam Hussain samarbeidet med al-Qaida om masseødeleggelsesvåpen. I den sammenheng ble Ansar al-Islam under en leder med opphold i Europa, fremstilt som et tilknytningspunkt mellom Saddam Hussain og al-Qaida. Denne lederen med opphold i Europa, var Krekar, og han anså Saddam Hussain som en hovedfiende. Påstanden om at Ansar al-Islam samarbeidet med Saddam Hussain, har senere vist seg grunnløs. At amerikanerne fra FNs

talerstol koblet Krekar til Saddam Hussain, må for Krekar ha fremstått som et rent karakterdrap. Det er derfor forståelig at Krekar bruker sterke ord i sin omtale av amerikanernes tilstedeværelse i Irak. Utsagnene hans må derfor tolkes på denne bakgrunn.

Etter rettens vurdering er det usikkert om Krekar nå har en rolle av betydning når det gjelder kamphandlingene i Irak, da han ikke har kunnet reise dit siden 2003. Det er veldig mange andre ledende jihadister som befinner seg mye nærmere den fronten. Da blir det usikkert om Krekars utsagn har noen betydning, og følgelig om Krekar har ment å påvirke det som skjer i Irak.

Det knytter seg på denne bakgrunn slik tvil til hva Krekar har ment med de aktuelle utsagnene, at retten etter en samlet vurdering finner at han må frifinnes for overtredelse av straffeloven § 140 første ledd.

Under hovedforhandlingen har Krekar gitt uttrykk for at det er greit å drepe norske militære i Afghanistan. Retten anser dette for å være et annet forhold enn det tiltalen dekker, og går derfor ikke nærmere inn på disse utsagnene.

Post I, III og IV d:

Disse postene har sin bakgrunn i uttalelser som Krekar kom med på et pressemøte i Oslo den 10. juni 2010. Hovedtemaet på pressemøtet var Krekars situasjon i Norge etter at det var blitt skutt inn i leiligheten hans. På slutten av møtet ble han spurt om hva han hadde ment da han ved en tidligere anledning hadde sagt at det kunne få konsekvenser for Norge hvis han ble sendt ut av landet. Krekar kom da med et lengre svar som blant annet inneholdt de utsagnene som er inntatt i tiltalens post I, om at noen ville bli drept i Norge hvis han ble sendt ut av landet. Krekar erkjenner å ha kommet med disse utsagnene, men bestrider at det er trusler. Han har bare beskrevet hva som vil skje etter Sharia, hvis han dør.

For at Krekar skal kunne domfelles for overtredelse av straffeloven §147a annet ledd, må hans omtale av drap:

- fremstå som en trussel om å begå drap, og
- trusselen må være fremsatt under slike omstendigheter at den er egnet til å fremkalle alvorlig frykt, og

- trusselen må *enten* være fremsatt i den hensikt å skape alvorlig frykt i en befolkning *eller* i den hensikt å urettmessig tvinge offentlig myndighet til å unnlate noe av vesentlig betydning for landet.

På spørsmål om hva som ville skje hvis han ble sendt ut av landet svarte Krekar på pressemøtet blant annet:

“Den sender meg til et annet land til trygghet, da er det ikke noe, da kommer det ikke til å bli noen konsekvenser av det. Den sender meg til giljotine (galgen) og døden, da betaler de prisen. Det er helt sikkert at de betaler prisen.”[...]

“Prisen er avhengig av som kommer ut av, det er min død så kommer det til å dø her mennesker, de kommer til å betale med deres liv som pris for dette blodet.”[...]

“Jeg er med all sikkerhet og jeg sier det mens jeg er i min fulle fem og foran kameraet. Jeg sier, mens jeg er ved min fulle mentale helse, hvis jeg dør, så kommer det til å være begynnelsen på saken.”

Krekar gir nokså klart uttrykk for at mange kan komme til å dø i Norge hvis han blir sendt ut av landet, og dør. Under hovedforhandlingen ga Krekar uttrykk for at dødsdommen etter Sharia er mest entydig fastslått for den som beslutter selve utsendelsen av ham. Han forklarer imidlertid at mange vil kunne drepes, fordi Sharia anerkjenner kollektiv straff slik at ethvert ledd i årsakskjeden frem til hans død, kan straffes. Etter det retten forstår omfatter det alle beslutningstakerne i utvisningssaken og i utsendelsessaken. I retten uttrykker Krekar noe usikkerhet om hvor mange av disse som vil dø, og hvor mange som vil bli straffet på annen måte.

Krekars utsagn på pressemøtet klargjorde ikke hva som ville skje hvis Krekar ved utsendelsen møtte andre vansker enn død. I retten forklarer han at det også vil få konsekvenser hvis han blir fengslet, men at straffen ikke vil bli død med mindre han selv dør i fengselet.

Krekar nevner ikke Sharia da han på pressemøtet forteller om hva som vil skje, slik han ofte gjør når han forteller om de tre kurderne. Og han viser et voldsomt engasjement i egen sak. Hovedinntrykket er derfor at Krekar bruker sterke ord for å legge press på

beslutningstakerne i utsendelsessaken. Krekar kan nok tenkes å finne støtte i Sharia for at mange må dø i Norge hvis han blir sendt ut av landet og drept, men retten tror ikke at Krekars formål med utsagnene utelukkende var å redegjøre for Sharia. Retten finner det bevist at utsagnet var ment å skape frykt, og dermed ment som en trussel.

Krekar omtaler også Erna Solberg som i sin tid instruerte embetsverket til å utvise Krekar:

“Erna Solberg sier, kast ut Mulla Krekar til døden, hun skal betale prisen for det. Hun skal betale prisen for det av eget ånd (liv). Hvem som tar livet hennes, vet jeg ikke, Al-Qaida, Ansar Al-Islam, mine slektninger, barna mine, jeg vet ikke. Jeg vet ikke hvem. Men hun skal betale prisen sin”

Og han gir uttrykk for at det er urettferdig hvis Erna Solberg får “slappe av og sove dypt” hvis han utleveres til slakteren.

På pressemøtet kom ikke Krekar på navnet til Erna Solberg, og ba om hjelp til navnet på “hun som har skapt dette problemet for meg”. Slik retten ser det er Krekar opptatt av Erna Solberg fordi hun 5 år tidligere var den initierende årsak til at han ble besluttet utvist, selv om det var Høyesterett som senere avgjorde saken med endelig virkning. Ved å fremheve det politiske initiativet i utvisningssaken, markerer Krekar også at hevnen truer den som måtte ta et politisk initiativ i utsendelsessaken.

Straffebudet rammer den som truer med å begå drap. Krekar truer ikke med selv å begå drapet etter sin død. Og retten tror ham på at han ikke har planlagt hvordan hevnen skal skje. Det er derfor ikke et planlagt drap han truer med. Men Krekar gjør det klart overfor sine sympatisører at han forventer at de hevner ham. Ved at Krekar går ut i media og klargjør sine forventninger om hevn, legger han et betydelig press på sine tilhengere, til å iverksette hevnen. Og skulle det være riktig at hevnen har støtte i Sharia, øker presset på dem ytterligere. Krekar skaper derfor en truende situasjon. Sett i lys av at bestemmelsen også har et medvirkningstillegg er det etter rettens vurdering tilstrekkelig tilknytning mellom Krekar og den drapshandlingen han truer med. Og ved å gå offentlig ut med sine forventninger, gjør han trusselsituasjonen synlig for dem den rettes mot.

Spørsmålet er så om trusselen om drap er fremsatt under slike omstendigheter at den er egnet til å fremkalle “alvorlig frykt”. Det følger av lovens forarbeider at dette vilkåret er tatt med for å avgrense mot trusler som er avgitt på “skrømt”, det vil si trusler som ikke kan oppfattes som reelle. Krekar uttaler seg på bakgrunn av sin egen reelle frykt for å bli henrettet, og det er ikke holdepunkt for at han mener at de drapene som skal følge hans død, er mindre reelle. Etter rettens vurdering får det en særlig kraft og troverdighet når Krekar truer med at personer i de miljøene han har tilknytning til, vil kunne begå drap. Det vises til det som er sagt ovenfor i tilknytning til post IV, om Krekars autoritet og den personkretsen han henvender seg til. Etter rettens vurdering er en slik drapstrussel egnet til å skape alvorlig frykt i lovens forstand.

Hovedspørsmålet i relasjon til § 147a er om det var Krekars hensikt å tvinge offentlig myndighet til å unnlate noe av vesentlig betydning for landet.

Etter rettens vurdering er det ikke tvilsomt at Krekar fremsatte truslene i den hensikt at utlendingsmyndighetene skulle unnlate å sende ham ut av Norge. Krekar er en intelligent og reflektert mann, og han har hatt en politisk karriere i et komplisert og krevende miljø. Etter rettens vurdering innehar derfor Krekar evnen til å analysere komplekse situasjoner, og han behersker både det å utøve press og diplomati. Krekar må ha forstått at uttalelser om drap og død i Norge ville virke negativt inn på hans generelle omdømme her i landet – og at dette i flere sammenhenger kunne være skadelig for hans sak. Krekars formål med utsagnene må derfor ha vært viktig for ham. Retten kan ikke se noen annen fornuftig grunn for Krekars utsagn om drap, enn at han ønsket å påvirke beslutningen om utsendelse. I denne sammenheng peker retten på at Krekars utsagn var en utdyping av uttalelser han tidligere skal ha kommet med, om at utsending ville få konsekvenser for Norge. Det taler for at meningsinnholdet var gjennomtenkt.

Spørsmålet er så om effektivering av vedtaket om utvisning av Krekar er av “vesentlig betydning for landet”. Myndighetenes behandling av en enkeltperson inngår åpenbart ikke i kjerneområdet for hva som er av vesentlig betydning for landet. Men det knytter seg særlige og tungtveiende grunner til å effektivere utvisningsvedtaket av Krekar.

Det er avgjørende for samfunnets alminnelige aksept av asylinstituttet at de som ikke har rett til opphold sendes ut. At Krekar fortsatt er i landet når det snart har gått 10 år siden han

ble utvist, er en betydelig utfordring for asylinstituttet og for utlendingsmyndighetene. Han har blitt et nasjonalt symbol på urettferdigheten i asylpolitikken. Mange oppfatter det som urettferdig at en person med så tung tilknytning til krigs- og terrorvirksomhet skal gis vern i Norge, når mange uskyldige ofre for ulike overgrep og lidelser sendes ut. Og mange finner det paradoksalt at menneskerettighetshensyn gir et absolutt vern for en person som det er grunn til å tro at har krenket andres menneskerettigheter i betydelig omfang. Det vil derfor ha stor betydning for asylinstituttets legitimitet og dermed for utlendingsmyndighetenes funksjon i samfunnet, at han sendes ut når det blir forsvarlig.

Krekars opphold i Norge er så kontroversielt at hans tilstedeværelse i seg selv kan skape ordens- og voldsproblemer som nødvendiggjør omfattende ressursbruk av forebyggende karakter. Disse utfordringene vil øke hvis han ikke sendes ut når det fremstår som forsvarlig.

Det er også alvorlig for landet at Krekar ikke kan akseptere at Sharia bare kan praktiseres innenfor de rammer som norsk lovgivning stiller opp. Denne rettsaken har vist at Krekar vil handle i strid med norske regler når han selv mener at Sharia tilsier det. Han bruker også sin autoritet til å oppfordre andre til følge Sharia på tvers av norsk lov. Det vil skape en økende spenning mellom det norske samfunnet og kretsen rundt Krekar.

Viktigere er imidlertid at også grunnleggende nasjonale sikkerhetsinteresser taler for at Krekar sendes ut av landet. Utlendingsdirektoratet vedtok i 2003 å utvise ham fordi han hadde brutt asylreglene, og fordi han utgjorde en "fare for rikets sikkerhet". Vedtaket ble opprettholdt etter klagebehandling i Utlendingsnemnda i 2005. Og vedtaket ble opprettholdt av både tingrett og lagmannsrett, før Høyesterett i 2007, med endelig virkning, avgjorde at utvisningsvedtaket av Krekar er gyldig. Utlendingsnemndas avgjørelse om at Krekar er en fare for rikets sikkerhet bygget delvis på informasjon fra PST, som ble hemmeligholdt for domstolene. Høyesterett foretok imidlertid en selvstendig vurdering av om Krekar utgjorde en fare for rikets sikkerhet på grunnlag av den delen av informasjonen som var offentlig tilgjengelig, og konkluderte:

"Etter min mening er det avgjort tilstrekkelige holdepunkter for å anta at Krekar representerer en risiko for rikets sikkerhet ved å kunne trekke terrorvirksomhet mot

Norge, og ved selv eller gjennom andre, å kunne knyttes til slik virksomhet her i landet, eksempelvis i form av finansiering,”

Høyesterett uttalte også at Utlendingsnemnda hadde bevismessig dekning for sin konklusjon i 2005, om at Krekar fortsatt hadde tilknytning til Ansar al-Islam eller grupperinger som er en videreføring av denne organisasjonen, samt for sin konklusjon om at Ansar al-Islam/videreføring/avleggere av denne gruppen, og Krekar, har forbindelser til al-Qaida-nettverket.

Etter tingrettens vurdering knytter det seg derfor tungtveiende sikkerhetsmessige interesser til å sende Krekar ut av landet.

Krekar fungerer på mange måter som en konfliktentreprenør til skade for landet. De samlede interessene som taler for at utvisningsvedtaket av Krekar gjennomføres, er etter tingrettens vurdering så omfattende at effektueringen blir et forhold av vesentlig betydning for landet.

På dette grunnlag finner retten det bevist at Krekars hensikt med trusselen om drap, var å urettmessig tvinge offentlig myndighet til å unnlate noe av vesentlig betydning for landet, jf straffeloven § 147a annet ledd jf første ledd bokstav c.

Retten har ikke noe holdepunkt for at myndighetene faktisk har latt seg presse til å utsette eller unnlate utsendelse, men dette er heller ikke et vilkår for domfellelse etter straffeloven § 147a annet ledd.

Retten finner det ikke bevist at Krekars trussel var ment å skape alvorlig frykt i befolkningen, jf straffeloven § 147a annet ledd jf første ledd bokstav b. At han retter trusselen om død mot nordmenn flest, kan skyldes at myndighetspersonene skal se, og føle på, at de skaper en farlig situasjon ved å sende ham ut, selv om de eventuelt selv gis effektiv beskyttelse.

Det fremgår av det ovenstående at retten finner det bevist at Krekar handlet forsettlig, i det han forstod at han fremsatte en trussel som kunne skape alvorlig frykt, og han gjorde det i den hensikt å få myndighetene til å unnlate å effektuere utvisningsvedtaket av ham.

Retten finner at både de objektive og subjektive vilkår er oppfylt for å domfelle Krekar for overtredelse av straffeloven § 147 a annet ledd, jf første ledd litra c jf § 233.

Post III

Krekar er tiltalt for å ha overtrådt straffeloven § 99 første ledd ved de samme truslene som er omhandlet under post I. Bestemmelsen gjelder trusler mot stortingsrepresentanter og statsråder.

Retten finner at Krekar fremsatte reelle trusler og viser til vurderingen under post I ovenfor.

Retten finner det bevist at truslene blant annet ble fremsatt overfor Erna Solberg som er stortingsrepresentant, og i anledning det arbeidet hun hadde gjort som statsråd. En trussel mot henne i tilknytning til det arbeidet hun gjorde som statsråd, er egnet til å påvirke også den sittende regjering og den nå ansvarlige statsråd.

Retten finner det videre bevist at Krekars generelle trussel om drap mot den myndighet som måtte sende ham ut av landet, også omfatter den til enhver tid ansvarlige statsråd for saken hans. Krekar er seg bevisst at saken hans representerer en betydelig utfordring for Norge, og er etter rettens vurdering forberedt på at et eventuelt initiativ til utsendelse vil komme fra statsrådsnivå, slik som i asylsaken. Ved eksplisitt å true Erna Solberg får han også frem at et initiativ om utsendelse fra den sittende statsråd, påkaller hevn.

Retten finner det bevist at Krekar handlet forsettlig, da det var hans hensikt å søke å påvirke statsråder og en stortingsrepresentant med truende utsagn om drap.

Retten finner at både de objektive og subjektive vilkår er oppfylt for å domfelle Krekar for overtredelse av straffeloven § 99 første ledd.

Post IV d:

Da retten domfeller for overtredelse av straffeloven § 147a, går ikke retten nærmere inn på den subsidiære tiltalen etter § 227. Retten er enig med aktoratet i at bestemmelsene ikke kan anvendes i konkurrans.

Straffutmåling

For post IV:

Krekar skal dømmes for tre overtredelser av straffeloven § 227 ved å ha fremsatt drapstrusler under særdeles skjerpende omstendigheter. Strafferammen for én slik overtredelse av § 227 er fengsel i 6 år.

Retten er ikke kjent med at domstolene har avgjort sammenlignbare saker. Straffen må da fastsettes ut fra en vurdering av handlingenes straffverdighet.

Krekars drapstrusler er av en spesiell karakter ved at han har etablert en vedvarende og omfattende trusselsituasjon mot de tre. Trusselen mot [REDACTED] har eksistert siden august 2008, og mot [REDACTED] siden april 2010.

Krekar har vist et fast forsett ved over tid å bygge opp og forsterke trusselsituasjonen gjennom en rekke taler på Paltalk og ved utsendelse av en skriftlig fatwa om de tre. Dette gjøres vel vitende om at de truede får kjennskap til dette, og det gir trusselen kraft.

Et særtrekk ved trusselsituasjonen er at de drapene Krekar truer med, kan bli utført av en stor og uavgrenset krets av personer. Det innebærer at Krekar ikke har kontroll over hvordan trusselen vil utvikle seg. Krekar vet ikke selv hvem den mest sannsynlige gjerningsmannen er, og han kan ikke vite om han klarer å avblåse faren hvis han skulle komme til å ønske det. Trusselen lever til dels sitt eget liv. Det er ikke nødvendig med ytterligere aktivitet fra Krekars side for at trusselsituasjonen skal kunne utløse drap. Dette forstår de tre fornærmede, og det gjør i seg selv Krekars trussel svært belastende for dem.

Krekar sier han ikke kan tilbakekalle fatwaene, og det skal også være formelle grunner til at han ikke kan gjøre det. Trusselen kan blusse opp og forsterkes ved at det inntreffer nye begivenheter, slik Krekar benyttet koranbrenningen til å puste nytt liv i dødsdommen mot forfatteren [REDACTED]. Krekar gir uttrykk for at koranbrennerne har satt benet fast i fellen og må vente på at jegeren kommer og slår dem i hjel. Truslene er vedvarende og kan komme til å vare livet ut – også om det blir et langt liv.

Sett fra de fornærmedes side truer drapsfaren fra et stort antall ukjente gjerningsmenn. Det blir derfor tilnærmet umulig å sikre seg mot faren. De vet ikke hvem de må holde seg unna, og noe besøksforbud kan ikke etableres. Heller ikke politiet kan vite hvem de eventuelt skal etablere et vern mot. Ved at Krekar involverer hele sitt, og sine sympatisørers, nettverk i jakten på dem, blir det vanskelig for de tre fornærmede å komme bort fra drapstrusselen ved å flytte til et annet område.

Krekar ønsker å skape en situasjon hvor de drapstruede oppfatter enhver muslim som en fare. [REDACTED] ga i retten uttrykk for at han nå bodde på et sted hvor det ikke fantes andre utlendinger, og det ga ham en viss ro. Krekars bevisste forsøk på å knytte frykt til enhver muslim, kan skape og forsterke fordommer mot muslimer i det norske samfunnet. Å bli brukt på denne måten må samtidig oppleves som krenkende for de fleste muslimer.

Truslene har allerede fått konkrete og omfattende følger for de tre fornærmede. En slik vedvarende drapstrussel er en alvorlig integritetskrenkelse mot dem. De opplever alle at livet deres langt på vei er ødelagt, og at de har blitt veldig isolert fra omverdenen. Alle tre er redde for sitt liv og bor på skjermet adresse. Truslene er også en stor belastning for familiene deres.

[REDACTED] rømte fra leiligheten sin straks han fikk høre om fatwaen, og har flyttet flere ganger deretter.

[REDACTED] har vært 10 dager på sykehus på grunn av psykiske plager, og har vært sykemeldt i ett år. Han har sluttet i jobben som bussjåfør. Han angrer det han gjorde, og har bedt om unnskyldning. Men han opplever at trykket mot ham fortsatt er like sterkt.

[REDAKTERT] har i stor grad isolert seg, og sier at han bruker skuddsikker vest eller forkledning når han er ute. Isolasjonen gjør det vanskelig for ham å fungere som forfatter, og mange av kontaktene hans har blitt skremt bort på grunn av Krekars trusler.

Det er straffskjerpende at Krekar stadig gir næring til den trusselen han har skapt. I forhold til [REDAKTERT] brukte Krekar de andres brenning av Koranen til å forsterke trusselen mot ham. Da tiltalen ble forkynt for Krekar brukte han den til å gjenta drapstrusselen og fremheve at han forfekter Sharia i det norske rettsapparatet. Han bruker oppmerksomheten rundt rettsaken, til gjennom taler på Paltalk, å ytterligere hisse opp sine tilhørere over koranbrenningen. Han fortalte i retten at han hadde flere tilhørere på Paltalk mens rettsaken pågikk, enn han pleier å ha.

Krekar kommer også til å benytte denne domfellelsen til å skape ytterligere blest om sin fatwa mot de fornærmede. Det er et betydelig paradoks at denne domfellelsen av Krekar, bidrar til at truslene hans blir enda farligere.

Etter rettens vurdering har alvoret i Krekars trusler likhetstrekk med forsøk på drap, selv om selve elementet av oppfordring ikke kan straffes etter § 227. Drapsforsøk straffes etter rettspraksis med fengsel i 3 år eller mer. Krekar har etablert en trusselsituasjon som kan utløse drap uten ytterligere aktivitet fra hans side. Dette gir trusselen en særlig kraft.

Retten er ikke i tvil om at Krekar vil komme med nye drapstrusler, hvis han konstaterer at noen krenker Koranen. Krekar viser forståelse for at norsk strafferett gjelder, i den forstand at han innser at den som dreper, må sone en fengselsstraff hvis han blir tatt. Men han viser ikke tegn til å akseptere den normen som straffen er ment å tydeliggjøre; at man ikke skal drepe. Det er neppe noen norske rettsregler som betyr noe for Krekar, hvis han selv finner holdepunkt i Sharia for å handle annerledes. Sterke individualpreventive grunner taler derfor for en streng bedømmelse av Krekars handlinger.

Etter rettens vurdering foreligger det ikke formildende omstendigheter. Selv om [REDAKTERT] og [REDAKTERT] opptrådte sterkt provoserende ved å brenne sider fra Koranen, kan ikke dette på noen måte redusere det straffverdige ved drap eller ved reelle trusler om drap.

Krekar har erkjent utsagnene han nå dømmes for. Han har imidlertid bestridt utsagnenes reelle innhold og funksjon, hvilket har nødvendiggjort en omfattende hovedforhandling. Han har også brukt rettsaken til å spre truslene ytterligere. Da kan ikke erkjennelsen hans gi noen strafferabatt.

Etter rettens vurdering tilsier truslene mot [REDACTED] en samlet fengselsstraff på i overkant av 2 år og 6 måneder.

For post I og III

Krekar skal dømmes for trusler mot myndighetene ved overtredelse av straffeloven §147a annet ledd jf første ledd b, og § 99, jf straffeloven § 62 første ledd. Strafferammen for overtredelse av § 147a er 12 år, og 15 år for § 99.

Det finnes ikke rettspraksis som kan gi noen veiledning om straffenivået for disse forholdene. Straffen må fastsettes ved en vurdering av straffverdigheten ved handlingene.

Krekar truer med drap, og det er i seg selv skremmende. Men Krekars trussel blir særlig skremmende fordi gjerningsmannen er en ukjent, og kretsen av mulige gjerningsmenn er stor. Krekar drar sin familie inn i saken ved å peke på at de kan komme til å hevne ham.

Krekar skaper stor kraft i trusselen ved å påberope seg at hevnen kan komme fra Ansar al-Islam eller al-Qaida. Dette er jihadistbevegelsens to voldsomste organisasjoner hvis man tar utgangspunkt i deres egen publisering av antall selvmordsbombere, veibomber, kidnappinger og halshugginger. Når Krekar påberoper seg disse gruppene er det grunn til å ta det alvorlig. Krekar var en av grunnleggerne av, og den første lederen for Ansar al-Islam. Og det finnes flere kjente kontaktpunkter mellom Krekar og al-Qaida, og mellom Ansar al-Islam og al-Qaida. Hvis noen av, eller noen i, disse gruppene skylder Krekar en tjeneste, eller skulle komme til å se på Krekar som en martyr for deres felles sak, så har Krekar klargjort sin forventning, og gjort den godt synlig – også for de som trues.

Trusselen rammer mange fordi Sharia, etter Krekars forklaring, anerkjenner kollektiv straff, slik at ethvert ledd i årsakskjeden frem til hans død, kan drepes.

De som jobber med Krekars utvisnings- og utsendingssak vil kjenne Krekars bakgrunn og de miljøene han påberoper seg til sin støtte. Etter rettens vurdering vil derfor beslutningstakerne hos utlendingsmyndighetene, oppleve trusselen fra Krekar som mer kraftfull enn allmenheten vil gjøre.

De som tar beslutningen om utsendelse, får en varig trussel hengende over seg. Den aktualiseres hvis Krekar sendes ut av landet, og vil føles nokså akutt hvis Krekar av en eller annen grunn skulle bli drept.

Det er straffskjerpende at trusselen gjentas og fastholdes over en periode på flere år. Etter rettens vurdering ble trusselen forsterket under hovedforhandlingen. For å gi retten det fulle bildet innledet Krekar sin frie forklaring om truslene mot Erna Solberg, med å fortelle om en av sine tidligere livvakter. Han flyttet til en annen by, tok seg jobb som taxisjåfør og reiste rundt i en tom taxi med et automatgevær, inntil han fant de amerikanerne han ville drepe – for så å drepe dem, og etterpå dra på pilgrimsreise. Han forteller også om en selvmordsbomber fra Ansar al-Islam som kom seg forbi to militære sikkerhetskontroller før han kom frem til dem han ville drepe – for så å drepe over hundre personer da han sprengte seg. Krekar spør retorisk hvorfor man skal påkalle slike reaksjoner. Eksempelene er egnet til å illustrere at Krekars tilhengere er mobile, og at de ikke lar seg stanse av sikkerhetstiltak. Krekar er noe uklar på om det var den dømmende rett, beslutningstakerne i utsendelsessaken, Erna Solberg og/eller Storting, regjering og rettsvesen mer generelt, som burde vurdere hvorfor man skal påkalle slike reaksjoner. Retten legger i denne sammenheng til grunn at uttalelsen i hvert fall gjaldt beslutningstakeren i utsendelsessaken, og kan vanskelig tolke dette annerledes enn at Krekar dermed gjentar og underbygger trusselen han fremsatte i 2010.

Under hovedforhandlingen gir Krekar også uttrykk for at al-Qaida vil vinne kontrollen over Kurdistan, og at de da vil rette krigen mot Norge.

Krekars trusler er alvorlige fordi han søker å lamme viktige sider ved den offentlige myndighets virksomhet, og fordi truslene tar sikte på å påvirke rikets øverste myndigheter ved også å rette seg mot den ansvarlige statsråd for saken hans, jf straffeloven § 99.

Det foreligger ikke formildende omstendigheter.

Etter rettens vurdering bør straffen for overtredelse av straffeloven § 247 og § 99, jf straffeloven § 66 første ledd, være fengsel i minst 2 år og 6 måneder.

Retten fastsetter den samlede straffen for samtlige forhold Krekar dømmes for etter tiltalen, til fengsel i 5 år.

Oppreisningserstatning

[redacted] med har krevd oppreisningserstatning for den skade av ikke økonomisk art som de er påført ved Krekars trusler, jf skadeserstatningsloven § 3-5.

Når det gjelder [redacted] det rettens vurdering at deres brenning av vers fra Koranen er sterkt krenkende for mange muslimer. Det må de begge ha vært klar over. Retten legger til grunn at formålet deres med brenningen var å markere en politisk protest mot undertrykking av kurdere. Men når de valgte å brenne deler av koranen, gjorde de det, etter rettens vurdering, fordi de forstod at det ville vekke oppmerksomhet. Og retten legger til grunn at de innså at årsaken til at det ville vekke oppmerksomhet, er at Koranen er hellig. Både [redacted] har gjennom store deler av sine liv levd tett på muslimske samfunn, og kan ikke ha unngått å forstå at mange muslimer ville oppfatte brenningen som dypt krenkende.

Etter rettens vurdering var [redacted] brenning en bevisst provoserende, og etter rettens vurdering, helt uakseptabel handling. Retten finner at de derfor har medvirket til det som har skjedd i en slik grad at kravet på oppreisningserstatning bortfaller i sin helhet, jf skadeserstatningsloven § 5-1. Krekar skal dermed frifinnes for erstatningskravet fra [redacted]

Drapstruslene mot [redacted] innebærer en kraftig integritetskrenkelse av [redacted]. Truslene har preget livet hans i flere år, og det er usikkert om trusselen noen gang vil falle bort. Oppreisningserstatningen må stå i et visst forhold til de lave nivåene som rettspraksis har etablert ved andre integritetskrenkelser. For voldtekt ligger erstatningsnivået på kr 150.000. Det er en forbrytelse som straffes vesentlig strengere, enn den straffen Krekar nå

får for truslene mot [redacted] Forskjellen i straffenivået reflekterer til en viss grad at samfunnet ser enda strengere på den integritetskrenkelsen voldtekt innebærer. Retten setter [redacted] oppreisningserstatning til kr 100.000. Retten har ikke holdepunkt for at [redacted] bok representerer en provokasjon som kan medføre at erstatningen skal settes ned på grunn av skadelidtes medvirkning.

Krekar fremsatte truslene han dømmes for under post IV fra sin private hjemme-PC. Denne er dermed benyttet til straffbare handlinger og inndras etter straffeloven § 35 annet ledd.

Forut for hovedforhandlingen uttalte Krekar på Paltalk at han i rettsaken:

“kommer til å argumentere for hver eneste aktør i retten; dommeren og retten og hver eneste aktør i rettssalen og alle nordmennene der. Og jeg vil se den som kan være så modig å stå meg imot. Se at vedkommende fornekter de aktuelle lovene, eller tolkningen.” (a19)

Krekar fulgte opp dette under hovedforhandlingen. Både ved innledningen og avslutningen av sin forklaring for retten stilte Krekar spørsmål ved rettens ”habilitet” til å dømme ham, siden retten mangler kunnskap om Sharia. Retten oppfatter det slik at det stilles spørsmålstegn ved rettens legitimitet og rett til å dømme i saken. Krekar har dermed posisjonert seg for senere å hevde at en fellende dom er et overgrep mot ham, og en fornekting av Sharia.

Retten fornekter imidlertid ikke Sharia. Men i norsk strafferett har ikke Sharia noen plass. Og ingen kan håndheve strafferetten i Sharia gjennom maktutøvelse i Norge.

Dommen er enstemmig.

DOMSSLUTNING

1. Najmuddin Faraj Ahmad, født 07.07.1956, dømmes for overtredelse av
 - straffeloven § 147 a annet ledd jf første ledd litra c jf § 233,
 - straffeloven § 99 første ledd,
 - straffeloven § 227 første og annet punktumtil fengsel i 5 – fem – år, jf. straffeloven § 62 første ledd.
2. Najmuddin Faraj Ahmad, født 07.07.1956, frifinnes for post II og for tilleggstilaltebeslutningen.
3. Najmuddin Faraj Ahmad, født 07.07.1956, dømmes til innnen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning til [REDACTED] med 100.000 – etthundretusen – kroner.
4. Najmuddin Faraj Ahmad, født 07.07.1956, frifinnes for krav om oppreisningserstatning fra [REDACTED]
5. I medhold av straffeloven § 35 annet ledd inndras en PC.

Per Fleisje

Bjørn Jarle Tynes

Merete Olly Nordanger

Domsforkynning

Dommen ble lest opp i nærvær av domfelte og hans forsvarer. Domfelte ble orientert om at dommen derved var forkynt for ham og om adgangen til å anke dommen, frist og framgangsmåte.

Han fikk utdelt "Rettledning til domfelte" og kopi av dommen.

Etter konferanse med sin forsvarer erklærte han at han anket.

Retten hevet

Per Fleisje